

[Christiani.]

melse, som vi mener vil virke som en Uretfærdighed over for de hidtil afgiftsfrie Lodsejere.

Dernæst vil jeg gerne sige et Par Ord om Lovforslagets næstsidste Paragraf, Paragraf 5, som bestemmer, at Obligationsejernes Tilgodehavende kan indefryses indtil Udgangen af Aaret 1936. Som det blev fremhævet af mig — ved første Behandling af Sagen var jeg og for øvrigt ogsaa andre Partiets Ordførere betænkelig ved at gaa med til en saadan Indefrysning, uden at der paa anden Maade kunde skaffes Obligationsejerne en passende Sikkerhed for, at de ogsaa blev fredet i den Tid, hvorom det drejede sig med Hensyn til Beskyttelsen over for Lodsejerne. Jeg vil i denne Forbindelse gerne have Lov til at anføre enkelte Tal, som jeg tror kunde have Interesse.

Pumpeafgiften var i 1932—33 78 500 Kr. Hvis man fordeler den over det hele afgiftspligtige Areal, som er 2664 Tdr. Land, bliver det ca. 30 Kr. pr. Tønde Land, eller kapitaliseret ca. 600 Kr. pr. Tønde Land. Den væsentlige Prioritet, hvorom der er Tale, er paa en enkelt Haand; vi ved, at den er pantsat for Laan, og dens Størrelse er ca. 750 000 Kr.; fordelt paa hele Arealet bliver dette 300 Kr. pr. Tønde Land. Det vil altsaa sige, at den samlede Byrde paa den Maade bliver 900 Kr. pr. Tønde Land. Jeg kan ikke erkende, at disse 300 Kr. i Virkeligheden staar paa en særlig udsat Post, i hvert Fald ikke under nogenlunde normale Forhold. Thi Forholdet er dette, som det er blevet oplyst for Udvalget, at da Tiderne var normale, i 1929, købte Formanden for Lodsejerlaget et Areal, som ikke engang var i god Kulturstand, men endogsaa var ubrakket og derfor maatte gennemgaa en Behandling paa i hvert Fald et Aars Tid, inden det kunde give noget Udbytte, for 1300 Kr. pr. Tønde Land, endda uden Bygninger, uden Dyr eller andet Tillæg. Altsaa Prisen gjaldt for den nøgne Jord. Prisen laa altsaa 400 Kr. over Behæftelsen, og selv om man kan sige, at de 900 Kr. i Dag er mere, end der kan bæres, maa man være opmærksom paa, at det skyldes den Omstændighed, at Frøpriserne i de senere Aar har været ganske overordentlig smaa; men nu er Priserne noget bedre, og hvis de bliver blot en Smule bedre, er der ingen Tvivl om, at den nævnte Prioritet er inden for den Sikkerhedsgrænse, der gælder for almindelige Førsteprioriteter i Landejendomme, saaledes at der i og for sig ikke er nogen som helst Grund til, at

den ikke skulde forrentes, og jeg kunde godt have tænkt mig en Løsning, hvorved denne Paragraf fuldstændig gik ud, men det har man ikke kunnet opnaa Enighed om.

I denne Forbindelse vil jeg meddele, at vedkommende Prioritetssejer ikke har gjort noget Krav gældende i de senere Aar, hvor Forholdene har været vanskelige for Lodsejerne; han har fundet sig i, at Renterne ikke er blevet betalt, men er blevet tilskrevet Kapitalen, og jeg antager, han ogsaa vilde have fortsat hermed, hvis Forholdene vedblev at være lige saa daarlige, som de er. Hvis nu Lovforslaget, hvad der vel er Udsigt til, bliver vedtaget med § 5 i den foreslaaede Skikkelse, vil jeg gerne have Lov til at udtale det Haab, at de Kreditorer, som har modtaget disse Obligationer i Pant for tilsvarende Laan, vil forstaa, at de bør vise Obligationsejerne en tilsvarende Taalmodighed i de kommende Aar, som Obligationsejerne nu ved Statens Foranstaltninger tvinges til at vise de Folk, der skylder dem Penge. Der er jo ingen Tvivl om, at Foranstaltningernes Iværksættelse vil forbedre Afvandingsforholdene og dermed øge Værdien af Jorderne og saaledes ogsaa Obligationernes Sikkerhed; det forekommer mig derfor, at Obligationerne som Panter betragtet ikke burde være ringere; men at den fornødne Henstand maa gives. Og skulde dette endelig ikke ske, vil jeg gerne udtale, at jeg synes, Krisefonden i saa Tilfælde maatte være det Sted, hvor Obligationsejerne, der altsaa paa Grund af Statens Foranstaltning er kommet i Likviditetsvanskeligheder, burde kunne henvende sig og faa den fornødne Støtte.

Alt taget i Betragtning maa jeg mene, at denne Indefrysning er en ret haard Behandling af Obligationsejerne, og jeg kunde ønske, at den var blevet mere kortvarig, men for at opnaa nogenlunde Enighed er jeg gaaet med til Terminen 1936. Paa den anden Side mener jeg, at man ikke kan gaa videre, men maa betragte denne Ydelse fra Obligationsejernes Side som det yderste, man kan forlange.

Fibiger: De Ændringsforslag, der er stillet, ændrer ikke væsentligt i det oprindelige Lovforslag. Den væsentligste Ændring er, at Overlandvæsenkommissionen skal være Appellinstans, og jeg hilser med Tilfredshed, at der er blevet Enighed om at indføje denne Instans ud fra den Betragtning, at naar nye Lodsejere kommer til og skal tage Del i Udgifterne, maa der, for at Fordelingen kan foregaa saa retfærdigt som muligt, gives dem Lejlighed til at ap-